

Спомени отъ войната.

22.

Бащата.

Валѣше снѣгъ.

Леки, бѣли снѣжинки хвъркаха, тихичко се гонѣха изъ въздуха и падаха тихо, тихо на земята. Полето бѣ покрито съ бѣла покривка. Снѣгътъ блѣскаше и заслѣпяваше очитѣ.

Само напрѣдъ, по стрѣмнината къмъ одринскитѣ лозя, се чернѣеше земя. Тамъ се извиваше пѣтъ, по който лудешки тичаха запѣнени коне влачейки тежкитѣ топове. . . Пѣтя бѣ разкаленъ. Калъ и снѣгъ, разбъркани на каша, достигаха до колѣнѣтъ на заморенитѣ коне.

Изведнажъ тѣ прѣхвърлиха височината и се изгубиха.

Не се минаха и петъ минути, топоветѣ зареваха. Шукотѣтъ имъ зачести. Гранати и шрапнели падаха на покритата съ снѣгъ земя, прѣскаха се и издигаха хиляди снѣжинки на горѣ.

Започна кръвопролитенъ бой. . . .

* * *

Изведнажъ една черна фигура изпъкна на бѣлия снѣгъ. Тя се изправи, обърна се къмъ изтокъ, къмъ страната отъ дѣто изгрѣва прѣзъ хубавитѣ лѣтни дни топлото слънце, снѣ голѣмия си калпакъ и започна съ треперяща ржка да прави бавно, бавно кръстове. — „Боже, запази ми го! Едничката радостъ и утѣха е той“. . . , шепнѣха старческитѣ устни на черната фигура. Това бѣ дѣдо Колю, който отъ нѣколко дни бѣ дошълъ въ полка при сина си. Безумна радостъ бликна въ очитѣ му, когато видѣ живъ и здравъ сина си. . . Но сега? Кръвопролитенъ бой се води, синъ му е тамъ. . . „Боже, Боже, запази ми рожбата, на тебѣ прѣдавамъ сина си!“ — продължаваха да шепнатъ старческитѣ устни и натежалата му ржка отново заправи кръстъ.

Той наложи калпака си, изтрѣска снѣга отъ *ямурлука* и седна пакъ на отсѣчения пѣтъ.